

Lieve mensen, jong en oud, vandaag in het bijzonder onze ambtsdragers, allen mensen van Gods goede verhaal

Delen van je verwachtingen!

Dat doe ik meteen met jullie, want ik had niet verwacht dat in de lezing van vanmorgen zoveel aspecten zitten, dat ik er wel 2 overdenkingen van kan maken.

Dus vanmorgen richt ik mij meer op het eerste deel van de lezing en volgende week op het tweede deel.

Delen van je verwachtingen doe ik ook vaak in een voorbereidend gesprek met de aftredende, herintredende en nieuwe ambtsdragers.

Wat verwacht je, maar ook met name naar de aftredende ambtsdragers, waar zitten je teleurstellingen. Het is goed om dat te delen.

Omdat het nieuwe inzichten, begrip en het belang van goede communicatie oplevert.

Door Covid-19 is dat niet gelukt.

Ja, we hadden kunnen zoomen of wat ook maar, maar dat is toch anders dan face tot face.

Springen we dan zomaar in het diepe met elkaar?

Nee, want er zijn individueel, en ook in de deelraden contacten geweest.

En er is nog iets wat denk ik, ook van groot belang in dit alles is: we doen dit niet voor onszelf, voor eigen eer of glorie, maar er is iets diepers dat ons drijft. Dat te maken heeft met je geloof en vertrouwen in God, Jezus en de kracht van de Geest.

Zeg maar het mysterie van het geloof.

Soms even zien en geloven, dat ook voor ieder mens weer anders is.

Het overkomt ook de leerlingen van Jezus.

Vol verwachting zijn ze naar Jeruzalem gegaan net als al die andere mensen, want Jezus zou koning worden. Het pakte zo anders uit door de gevangenneming, kruisiging en dood van Jezus.

En de opstanding dan zou je zeggen?

Ja, het graf was leeg.

Jezus is twee keer aan hen verschenen, maar als ze bij het meer van Tiberias zitten, is er geen sprake van Paasvreugde!

Integendeel.

'Ik ga vissen', zegt Petrus.

Die dacht, laten we wat doen, want met wachten schiet je ook niets op!

En wat doe je dan vaak in onzekere en verwarrende tijden?

Dan grijp je terug op het oude, het vertrouwde, dat wat bekend is.
Vissen dus, daarom gaan de anderen ook gelijk mee. En daar zitten ze in de boot, onder spanning, vol emoties, zonder verwachtingen, midden in de nacht, vangen niets, de netten blijven leeg!

Die boot, dacht ik, dat is een historisch beeld voor de gemeente.

Zo kan een gemeente ook in de boot zitten.

Dat het voelt alsof het nacht is, alles onder je handen afbrokkelt.

Daardoor spanningen en emoties ontstaan en oplopen.

Er niets meer gebeurt, de netten leeg blijven.

Ook deze Covid-19 pandemie roept dat op.

Ik hoor en lees er landelijk en plaatselijk over.

Gemeenten maken zich zorgen.

Wat kunnen ze straks nog verwachten?

Er heerst angst of mensen terugkomen naar de kerk?

Kunnen we activiteiten weer oppakken?

Cantorij, koor, jeugdwerk, gespreksgroepen?

Van de andere kant ook de druk, je moet meer digitaal, meer dit,

meer dat en je voorbereiden als kerk als je weer uit de lockdown komt.

Want iedereen is anders en wil wat anders! Dan denk ik: doe even rustig!

Doe wat je kunt doen en wat bij de gemeente past. En vooral ook: leef van

vertrouwen uit die Gods Bron. Want ja, het zal anders worden, denk ik.

Maar is dat erg?

Als ik hoor hoeveel en waarvandaan mensen digitaal naar ons kijken,

het viel me namelijk op bij de paasquiz, van Groningen tot Rotterdam, dan

denk ik, zo hadden we het evangelie anders niet zo breed kunnen verspreiden.

Bezoekwerk staat op een laag pitje, maar een telefoontje, kaartje, mailtje of

wandeling werkt ook.

En natuurlijk verlang ook ik naar de tijd dat ik zo even weer bij mensen kan

binnenwaaien. Of bij de school, het zorgcentrum of ziekenhuis. Maar het is nog

even niet zo! En het duurt misschien nog wat langer.

Daarom laat ik me liever inspireren door het Bijbelverhaal van vanmorgen.

Want de nacht gaat voorbij, hoe dan ook.

En als het lichter wordt staat Jezus daar en geeft advies.

Jezus had al gezegd, jullie zullen vissers van mensen worden, en ze vissen

letterlijk, maar figuurlijk is er nog geen gemeente.

‘Gooi het net aan stuurboord uit’, zegt Jezus.

Met andere woorden: gooi het eens over een andere boeg!

Doe het eens anders!

Want anders doen kan je blik verruimen, ook de onze.
En dat zien we gebeuren dat het net vol raakt.
Soms moet je het gewoon anders aanpakken.
Maar we zien ook verschillende reacties van de leerlingen.
De leerling van wie Jezus hield, herkent ineens de Heer!
Petrus, als haantje de voorste, springt al in het water.
En de andere leerlingen maken het werk af.
Ieder zijn taak!

Ik dacht: een mooi voorbeeld van en voor de kerkenraad en ook gemeente.
Allemaal verwachtingen en ook ieder heeft zo zijn of haar taak. Het ene is niet beter of meer dan het andere.
Ik zeg ook vaak: niet meer op je schouders nemen dan je aankunt.
Kerkenwerk mag vreugde geven. Samen kerk zijn mag ook vreugde geven, al is het nu digitaal.
Wat vooral van belang is en denk nog maar even aan het kaarsje dat ik bij het kindermoment liet zien.
Soms kan je vlammetje wel een beetje doven, maar probeer het toch brandende te houden. Daarom heb je elkaar nodig.
Om je verwachtingen te delen, maar ook je teleurstellingen.
Iedereen is anders, doet het anders, maar van belang is en blijft bij alles wat je doet, dat je put uit die ene Bron.
Dat kan ons de kracht geven om er samen voor te staan.
Want dat is voor de leerlingen, maar ook voor ons van belang.
Als nieuwe kerkenraadsleden Christien en Martin.
Voor Gert en Wiebren die afscheid nemen.
Voor de herbevestigings, maar ook voor ons als gemeente.
Te luisteren naar de woorden:
Weid mijn schapen, te delen brood en wijn, te werken en te vertrouwen op die Gods Bron die ons doet leven in vrede!
Moge het zo zijn.
Amen